

אחד היו, אור זה יוצא מאור זה.
דעך זה, גדלק מתוך אורו ממש,
משום שהיו אור אחד.

כעת, רבי, נחזר לדברים
הראשונים, וכשנחזר למקומנו
נטל רשות מראש הישיבה
באותם דברים שנקבל ממנו,
ונאמר לפניך. אשרי חלקך
שאתה זוכה לאורות נסתרים
מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה
מהעולם הזה ומעולם אחר. אמר
רבי שמעון, דבר אחד רציתי
לדעת, אם תוכל להודיע לי.
נשים באותו עולם אם זכאיות
לעלות למעלה, או איך הן שם?
אמר לו, אי רבי אי רבי, בזה יש
לנו סוד יתר (נבד) כדי לא לגלות
סודות של שם, אבל זה ילך ויטל
רשות, ונאמר לך. בין כך פרח
אחד והתפסה מהם והלך לו.

ורפי שעה שב אליהם. אמר להם,
עתיד הייתי להכנס, והיו כלם
בעטור אחד, שדנו דין בן אדם
אחד שעמד על פתח הגן עדן,
ואותם כרובים אחזו בו, ולא נתנו
אותו להכנס שם, והיה בצער
ביניהם, וצוח צוחות על גבי
הפתח, ושמעו כל הצדיקים
ששם, וכעת היו מתכנסים כל בני
הישיבה להכנס אל מלך המשיח
לעין בדינו. ובאתי להודיע לכם,
וזה חברי הצטרף ללכת לשם,
שפרוץ העבר בכל אותם בני
הישיבות שיהיו מתכנסים כעת
לפני המשיח. לקח פתקה אחת
ונתן לרבי שמעון. אמר, קח את
זה ועין כמה ששם עד שנבא
אלך. ופרחו שניהם.

ורבי שמעון לקח הפתקה וראה
מה שראה בסודות ששם כל אותו
יום. בלילה ראה נר, ונפלה עליו
שנה, ונרדם עד הבקר. פשהאיר

איהי שרגא, דאתדליקת מניה, ותרננייהו
שרגא חדא הו, נהורא דא נפק מנהורא דא,
אתדעך דא, אתדליק מגו נהוריה ממש, בגין
דחדא נהורא הו.

השתא רבי, נהדר למלין קדמאין, וכד נהדר
לאתרין, נטול רשו מרב מתיבתא,
באינון מלין דנקבל מניה, ונימא קמך. זכאה
חולקך, דאת זכי לנהורין סתימין, מפל סטרין,
מעילא ומתתא, מהאי עלמא, ומעלמא
אחרא. אמר רבי שמעון, מלה חדא בעינא
למנדע, אי תיכול לאודעא לי. נשין ביהווא
עלמא, אי זכאין לסלקא לעילא, או היך אינון
תמן. אמר ליה, אי רבי אי רבי, בדא אית לך
רזא יתירא (ס"א נדרא). בגין דלא לגלאה סתרין
דתמן, אבל דא יהך ויטול רשו, ונימא לך.
אדהכי פרח חד, ואתפסי מנייהו, ואזל ליה.
ורפום שעתא תב לגבייהו, אמר לון, זמינא
הוינא למיעאל, והווי כלהו בעטורא
חדא, דדיני דינא דחד בר נש, דקאים על
פתחא דגן עדן, ואינון פרובין אחידו ביה,
ולא שבקו ליה למיעאל תמן, והוה בצערא
בינייהו, וצווח צווחין על גבי פתחא, ושמעו
כולהו צדיקיא דתמן, והשתא הו מתכנפי
כל בני מתיבתא, למיעאל לגבי מלכא משיחא,
לעינא בדיניה. ואתנא לאודעא לכו, ודא
חבראי אצטריף למהך תמן, דכרוזא הוה
אעבר בכל אינון בני מתיבתא. דליהוון פנישין
השתא קמי משיח. נטל פתקא חדא, ויהב
לרבי שמעון. אמר, טול דא, ועיין כמה דתמן,
עד דינתי גבך, פרחו תרננייהו.

ורבי שמעון נטל פתקא, וחקא מה דחקא,
ברזין דתמן, כל ההוא יומא. בליליא

חמא שרגא, ונפיל ביה שינתא, ודמך עד צפרא. כד נהר יממא, קם ופרח